Ми всі розбіглись од пожежі,
Ми всі розбіглись, хто куди —
І захищать мужицькі межі
В неволі залишився – Ти.

Визбируєш мужицькі сльози,
Штихуєш муки у слова:
На битій галицькій дорозі
Сріблом покрилась голова.

Десь загубила мати сина
І двір у батька спопелів —
І стигне сум, немов ожина,
На недооранній ріллі.

А скрізь полями межі й межі —
Неначе тінь тюремних ґрат,
Смутні смереки ворог теше
І ставить шибениці в ряд.

Окрадена мужицька тайстра
І загулюканий мужик,
І тільки тут, у творах майстра,
Мужицький плач, мужицький крик.